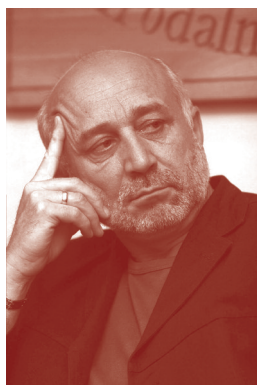

Tériszony

Őrzök
a pénztárcámban
egy megkopott,
hússzín
belépőjegyet.
Mindössze félujjnyi rajta
az Empire State Building.
Hátulján
– hogy ráférjen vendéglátóm,
az Ipolyságról
ki/bevándorolt hoteltulaj
manhattani elérhetősége –
libasorba zsúfolt számok.
Egymás hegyén-hátán.
Épp úgy,
mint ahogyan a jobbra-balra dülöngélő,
egymás lábán taposó,
egymás tarkójába sóhajtozó
éhesek sorakoznak
ingyen kajáért
valahol.
(A világvégén?
Akkor,
most,
majd...
Egyre megy.)
Mintha most történne,
a mosdó harmatos tükrére írtam akkor ezt:
ITT VAGYOK A VILÁG KÖZEPÉN
Aztán,
mint amikor otthon vízen járok,
kiléptem a mosdóból,
bele a rettegett,
tömény

tériszonyba.
Szédelegve
kapaszkodtam meg a kilátóterasz vasrácsába.
Évtizedekig lóghattam ott,
mégis csak annyi maradt meg,
azon agyalok,
milyen lenne Manhattan a WTC-ikrek nélkül?

Rég nem írok már
harmatos tükrökre.
Sehol.
Nem csak azért
nem,
mert attól tartanék,
megint hatalmába kerít
a tériszony.
És nem csak azért
nem,
mert biztosan tudom,
milyenek (lesznek) a tükrök.
Nélkületek,
.....
OTTHON (is).

Sancho, aki nem tud menekülni

Ennyi év múltán
– sebezhetetlenségében bízva –
naponta leül az ablaka elé.
Lásson valamit végre.
Odakinn gyengéden havazhat,
szitálhat boldog eső,
cinkos napsütés simogathatja,
ami látszik,
mégis zakatolni kezd a meghallhatatlan.
A majdnem leírhatatlan.
A hétköznapi semmi?
A kiéhezett romantika?
A hallgatózó gyűlölet?

Odakinn?
Odabenn?
Legbelül?
Nem tudhatja, mit jelent...
...mert idegen.

Kesztyűként kezére húzná,
ami évtizedek alatt
kimaradt
az ő életéből (is).
Reménytelen.
Hol lötyög, hol szorít:
csaló kellék csupán.
Mert nem személyre szabott,
mint holmi idegenek múltja.
Vagy ami a boldogság maga – mint olyan.
Ezért tudja,
miért nem működik odabenn sem.
Ugyanúgy nem,
ahogy az ablakon túl,
az idegen színpadon.

Csak ül hát az ablaknál,
bámul kifelé –
önmagából.
Vakon kutatva
évtizedek múltán is a leírhatatlant.
Leírhatatlanul.

Még hogy sebezhetetlen!
Akkor, miért olyan kétségbeesett?
Sejti talán,
hogyan normális emberrel
EZ
soha nem történhetne meg?

Checking...

Elindultál,
hogy öröklött imáidat
ne töltsse meg többé vérrel senki?
Honnan tudtad volna, hogy vérben fürdik
minden Isten?

Elindultál,
hogy kiforgassanak,
mint egy lopott batyut?
Mint védtelenek beleit
egy tébolyult csatatéren?

Megváltás lehet
a pokol túloldala?
Ha már a kapujában
– a beléptetésnél! –
ellenségként motoznak meg?
Még hozzá ott is – igen!
Ott,
ahol teljesen csak te voltál,
mielőtt benyúltak a ruhád alá!
(Még ha addig övé is,
amíg bele nem egyeztél,
hogyan csak te menekülsz!)

Tudhatta vajon,
mennyire lesz pokoli a *checking*?
Megátkozhatod őt ezért?
A magzatoddal együtt?

Nem lehet véletlen,
hogyan most épp őt látod a pribék helyett.
Akkor sem, ha nem érted,
miért követeli a *büdösribanctól*,
hogyan a szemébe nézzen.
(Holott nem ismered!
Nem ismerhet(ed) meg soha!)

Mégsem halhatsz bele végleg.
Akkor sem,
amikor ujjaidat egyenként,
mintha mérgezett madarak tetemeit pakolnák tűzre,
gumikesztyűk nyomják
a testmeleg tintapárnába.

Európa egy méztől csöpögő lufi?
Ugathat ugyan hátsó udvarain a tartós béke,
Remélhet bár jóllakott nemzedéke,
Ólomnehéz a gyomra.
Páriákat pakolna megint vagonba!
Akolra, bilincsre esküszik mind, aki nem idegen.
Centiben méri filléres életét,
Sajátján kívül a másokét.
Undort hizlal virtuális mezőkön,
Pakolna kölykének csőre töltött fegyvert,
Aratna naponta privátim fohászt,
Háborús áldomást
Álmodik – jobb időkre.
Bohócok elé térdepel!
Oly kort kotyvaszt (nem csak önmagának!)
Részeg vakon, amelyben
Újra kéjjel, nem csak parancsra...

